

Lars Pedersen: Jeg forstaaer saa godt, at den ærede Forslagsstiller i sin lange kommunale Virksomhed i en Kommune, hvor dette Spørgsmaal har en ikke saa ringe Betydning, har følt, at der er forskellige Ulemper ved den nu bestaaende Lovgivning paa dette Omraade, og derfor har indbragt sit Forslag for mulig at søge nogle af dem afhjulpne. Jeg antager, at den ærede Forslagsstiller selv nærmest har tænkt sig sit Forslag som Grundlag for videre Arbejde i det kommende Udvalg; saaledes forstod jeg det ogsaa i Fjor, og det synes, som om de øvrige Herrer, der have talt, ogsaa ere stemte for at fortsætte den Udvalgsbehandling, der blev paa-begyndt i Fjor. Det er da ikke usandsynligt, at der kan komme en Lov ud til Afhjælpning af enkelte af de Ulemper, der findes visse Steder i Landet. Derfor skal ogsaa jeg anbefale, at Sagen behandles i et Udvalg.

Ousen: Ja, heller ikke jeg skal komme videre ind paa selve Forslagets Enkelt-heder, men kun fremsætte nogle ganske faa Bemærkninger. Den ærede Forslagsstiller gjorde opmærksom paa, hvad jeg er enig med ham i, at Forslaget fik kun en ganske kort Udvalgsbehandling i Fjor, og allerede ved dets 1ste Behandling blev der rejst Spørgsmaal, om der virkelig var Trang til det, og om ikke Loven af 14. April 1865 gav det tilstrækkelige i saa Henseende. I Udvalget opstod saa ganske naturligt Spørgsmaalet om at faa undersøgt ude i Landet, hvorvidt man der skønnede, at der egentlig var nogen Trang til at faa Forslaget ophøjet til Lov, og samtlige Amdsraad omkring i Landet bleve da spurgt. Nu gik den ærede Forslagsstiller ud fra, at disse Besvarelser — dem, vi selvfølgelig ikke kende endnu — vilde blive meget forskellige. Jeg blev nu aldeles ikke overrasket ved den højtærede Ministers Oplysning om, at Amdsraadenes Besvarelser vare saa nogenlunde overensstemmende, og at der kun var een eneste Udtalelse, nemlig fra det Amdsraad, hvor den ærede Forslagsstiller har Sæde, der skilte sig ud fra de andre. Det er jo ret naturligt, at netop det Amt mest kunde ønske at faa nogle ny Bestemmelser, kan man jo nærmest kalde det, knyttede til Loven af 14. April 1865; thi det er jo det Amt, der har de fleste og største købstad-lignende Stæder her i Landet, og det maa jo være der, man mulig føler Trang til nogle ny Bestemmelser. Det Amdsraad,

jeg har den Ære at have Sæde i, gav Spørgsmaalet en ret udførlig Behandling, og jeg fik at høre, hvad der virkelig var Amdsraadets Mening, da jeg havde Lejlighed til at stille Spørgsmaal. Det gik i dette Amdsraad, som man nu hører, at det er gaaet i den langt overvejende Del af disse, at man var enig om, at der i Virkeligheden ikke føltes nogen Trang til Forslaget.

Selv om man nu nærer den Mening, som jeg fremdeles bekender mig til, at der vist neppe er nogen Trang til Forslaget, er det jo eet, og et andet er det, hvorvidt man paa ny skal undersøge Forslaget i et Udvalg. Og dette mener jeg ligesom de andre ærede Talere, at man skal gøre, ogsaa for at Udvalget kan faa Lejlighed til at gøre sig bekendt med de Erklæringer, der foreligge fra de forskellige Amdsraad. Jeg anbefaler derfor en fornyet Undersøgelse i Udvalg; kommer saa dette til det Resultat, at der er Grund til at foretage et og andet til Ændring eller Supplering af Loven af 14. April 1865, maa man selvfølgelig vente, at det fremkommer med Forslag i saa Henseende.

Forslagsstilleren (Piper): De Bemærkninger, den højtærede Minister fremkom med, give mig Anledning til at udtale, at jeg selvfølgelig ikke blev saa meget forundret ved at høre, at 18 af de 19 Amdter ikke havde følt Trang til at faa alle de Bestemmelser optagne, som dette Forslag indeholder. Her i Københavns Amdsraads-kreds er det jo Tilfældet, at over Halvdelen af Amtets Kommuner er meget stærkt interesseret i at faa saadanne Bestemmelser indførte, og de andre Kommuner ville sikkert næsten alle i Løbet af en kortere Aarrække komme i samme Situation. I de andre Amdsraads-kredse er det jo kun ganske enkelte Kommuner, som ere interesserede deri, og det har derfor ikke kunnet give sig noget lignende Udtryk i Amdsraadenes Erklæringer. Den højtærede Minister fremkom jo med det Raad, at Kommunerne, naar de private Veje vedligeholdes daarligt, kunne overtage Vejene, men det vilde jo være en saa stor Forøgelse af de kommunale Byrder i stærkt bebyggede Kommuner, i bylignende Landkommuner, at enhver Kommune vilde vige tilbage derfor. Og benytte sig af de Regler, som findes i Lovene for København af 1859 og for Købstæderne af 1868, kan man ikke, medmindre de ved Lov bleve overførte til at gælde Landkommunerne. Heller